

Met haar man Hugo runt Sanne een succesvolle camping aan het Italiaanse Gardameer.
Tot één onfortuinlijke avond alles verandert...

LINDA VAN RIJN

CIAO BELLA

THRILLER

INCIJKEXEMPLAAR

Ciao Bella

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Ciao Bella

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

‘DAN WENS IK JULLIE EEN HEEL FIJN VERBLIJF TOE OP Ciao Bella’, zei Sanne van Wageningen met een grote glimlach. ‘Als er iets is, dan kunnen jullie elke dag tussen acht en acht bij de receptie terecht. Buiten die tijden zijn we telefonisch bereikbaar op het nummer dat bij de deur hangt en dat ook in de informatiepapieren staat.’

‘Super.’ De jonge vader, enigszins verformfaaid van de lange rit die hij met zijn gezin achter de rug had, wierp haar een opgewekte blik toe. ‘Heel erg bedankt.’

‘Geen dank’, zei Sanne en ze keek toe hoe de man met zijn peuter aan de hand de receptieruimte verliet. Buiten stond zijn vrouw met hun baby van acht maanden naast de auto te wachten. Ze hadden een safaritent voor twee

weken geboekt en Sanne had ze een van de tenten naast het pierenbadje gegeven. Het was een idee van haar man Hugo geweest om vijf tenten rondom een pierenbad te plaatsen, zodat jonge ouders niet hun kleine kinderen plus de grote hoeveelheid spullen die er nu eenmaal kwam kijken bij de combinatie van kinderen en zwemmen, naar het zwembad hoefden te verslepen. De hele dag konden de kleintjes een beetje rondspatteren terwijl hun ouders vanaf de rand of vanaf de veranda van hun eigen tent toezicht hielden. En als er een jonger kind was dat moest slapen en een ouder kindje dat juist wilde blijven zwemmen, hoefden de ouders zich niet op te splitsen. Het was een briljant idee geweest en deze tenten zaten dan ook van het voor- tot in het naseizoen volgeboekt.

Sanne keek uit het raam om te zien of de nieuwe gasten eruit kwamen met het pasje voor de slagboom en toen ze die open zag gaan en de donkerblauwe Seat verder reed, richtte ze haar aandacht weer op haar computer. De check-outs van de vertrekkende gasten waren vanochtend allemaal al geweest, maar er zouden vandaag nog twintig nieuwe gezinnen arriveren: drie voor een safaritent, vier voor een lodge en dertien voor een kampeerplaats. Gisteren had Sanne alle informatiemappen al in orde gemaakt, die nu geordend achter de balie klaarlagen.

Minder geordend was de mailbox, die ontplofte van de vragen en reserveringsaanvragen waar ze dringend antwoord op moest geven. Ze opende het mailprogramma en zette zich aan haar taak, voor de drukte van de nieuwe aankomsten later vanmiddag zou losbarsten. Sanne wist

niet hoe het kwam, maar doorgaans hadden nieuwe gasten de neiging allemaal in hetzelfde uur te arriveren. Gelukkig kon ze dan rekenen op Laura, haar rechterhand die amper aansturing nodig had om altijd precies daar te zijn waar ze nodig was. Sanne zou niet weten wat ze zonder haar werkneemster moest beginnen. Als ze dat zei, glimlachte Laura altijd en verzekerde ze Sanne dat ze het nog nooit ergens zo naar haar zin had gehad als op Ciao Bella en dat ze van plan was haar pensioen bij de camping te halen. Figuurlijk gezien dan, dat wist Sanne ook wel, want Laura was nog maar achtentwintig. Maar Sanne was blij met elke dag dat ze op de jonge Italiaanse kon rekenen.

Aan het werk, zei ze in stilte streng tegen zichzelf, nu haar gedachten alweer aan het afdwalen waren. Ze keek even op van haar scherm en zag Nonna voorbijlopen, Laura's oma die eigenlijk Ludovica heette maar door iedereen Nonna werd genoemd. In de uren dat Hugo en Sanne beiden werkten, paste zij op de kinderen. Sannes dochter Zoë van vijf jaar liep enthousiast voor Nonna uit en aan haar mond zag Sanne dat haar kind aan één stuk door kwebbelde. In de ruim twee jaar dat ze nu in Italië woonden, had Zoë al een aardig mondje Italiaans leren praten. Noah, hun baby van zes maanden, zat in de wandelwagen en liet zich prinsheerlijk rondrijden. Sanne keek glimlachend toe hoe hij met zijn vingertje wees naar het golfkarretje waarop zijn vader voorbij kwam rijden. Hugo zwaaide naar zijn kinderen en verdween toen om de hoek, in de richting van de loods die dienstdeed als opslagruimte.

Sanne vond het fijn dat ze zich tijdens haar werkuren niet druk hoefde te maken om de kinderen en dat ze Noah niet in zijn wagen in de receptie neer hoefde te zetten, bang dat hij net zou gaan huilen als er een rij stond. En dat ze Zoë niet hoefde te vermaken met kleurtjes en tekenpapier, terwijl zij liever wilde gaan schommelen in de grote speeltuin achter de receptie. Nonna begon om acht uur en was er dan tot een uur of vijf, tot Hugo of Sanne haar aflostte. Vier dagen per week, soms vijf als het erg druk was zoals nu. Gek genoeg voelde Sanne zich niet schuldig als ze de kinderen aan de grootmoederlijke zorg van Nonna overliet, terwijl ze bij het verlaten van de crèche in Nederland wel met grote regelmaat door schuldgevoel was overvallen. Misschien kwam het doordat ze ze overdag vaak genoeg even ging knuffelen en ze Noah nog elke ochtend en avond borstvoeding gaf. Misschien kwam het ook doordat ze nu zoveel beter in haar vel zat dan toen.

Ze keek Nonna na tot die met de kinderen uit het zicht was verdwenen en richtte haar aandacht weer op de overlopende mailbox. Het was bijna één uur en de middag beloofde druk te worden, dus ze kon maar beter zoveel mogelijk mail wegwerken nu het even relatief rustig was bij de receptie.

In het uur daarna verstuurde ze het ene na het andere bericht en toen het belletje van de deur ging om te laten weten dat er iemand binnenkwam, keek ze een tikje gedesoriënteerd op. Ze had helemaal niet doorgehad dat er zoveel tijd was verstreken.

‘Goedemiddag’, zei ze opgewekt tegen het gezin dat

met twee volwassenen en drie kinderen de receptieruimte vulde. ‘Welkom op Ciao Bella.’

Snel handelde ze de check-in af voor twee duidelijk vermoeide ouders, die, zo vertelde de moeder, in één ruk hadden doorgereden. Sanne wees hun de plek waar ze hun caravan konden neerzetten, op slechts een paar stappen lopen van de speeltuin.

‘Vanavond is onze wekelijkse pizza-avond’, vertelde ze toen. ‘We zetten lange tafels onder de olijfbomen en iedereen kan aanschuiven. De pizza’s worden gemaakt door een pizzabakker uit het dorp, die hier met zijn foodtruck naartoe komt.’

‘Topidee’, zei de vader van het gezin. ‘Het laatste waar we zin in hebben, is koken.’

Sanne grinnikte, deed hen uitgeleide en zette daarna hun namen op de lijst voor Ferro, die elke zaterdag met zijn pizza’s naar Ciao Bella kwam. De jonge pizzabakker kon inmiddels op een grote schare fans rekenen, minstens drie gasten hadden bij het maken van de reservering gecheckt of hij, net als vorig jaar, de pizza-avonden weer voor zijn rekening zou nemen. Toen Sanne dat had bevestigd, hadden ze onmiddellijk een lodge of kampeerplaats gereserveerd.

Met de vijf leden van het net gearriveerde gezin erbij, waren alle beschikbare plekken voor de pizza-avond van vandaag al bijna vergeven. Sanne stuurde Ferro een berichtje dat het druk zou worden en hij liet weten extra ingrediënten mee te nemen. Degenen die niet meer aan de tafels terechtkonden, konden dan nog wel pizza’s afhalen.

Het belletje ging weer en deze keer was het Hugo die binnenkwam. Zijn blonde haar zat warrig en de bedrijfs-polo was een stuk minder groen dan toen hij die vanochtend aantrok. 'Hé', zei hij. 'Hoe gaat het?'

'Goed', zei Sanne. 'Het loopt lekker door met de arrive-rende gasten en de pizza-avond zit al bijna volgeboekt. En bij jou?'

Hugo veegde met zijn arm langs zijn voorhoofd, waar-bij een zwarte veeg achterbleef. 'Het is druk vandaag', zei hij. 'Het lijkt wel of er van alles tegelijk komt.' Hij keek even naar buiten. 'Wat zou je zeggen van een klein wijn-tje aan het einde van de middag? Het is tenslotte week-end.'

'Goed idee', knikte Sanne met een glimlach, ook al was er bij het werk op de camping niet echt sprake van een weekend. Zaterdag was juist een van de drukste dagen. Maar het was inderdaad geen slecht idee om vanmiddag even met z'n tweeën een moment van ontspanning in te plannen, want dat was er de hele week nog niet van geko-men. Sterker nog, bedacht ze nu: ze had Hugo eigenlijk niet eens echt gesproken. Overdag waren ze allebei aan het werk en de afgelopen dagen was er ook elke avond wel iets geweest waardoor ze amper aan elkaar toe waren gekomen.

'Laura kan de receptie vanaf vijf uur wel in haar eentje draaien', zei Sanne. 'We hebben nog een fles rosé koud liggen.'

Hugo grijnsde. 'Klinkt goed. Ik ga snel weer aan de slag, anders red ik het niet.'

Hij draaide zich om en verliet de receptie, net toen aan de andere kant van de deur een gestalte verscheen. ‘Hé Helena’, zei Hugo, toen hij haar passeerde bij de deur.

‘Hé’, zei Sanne ook, toen haar vriendin binnenkwam. ‘Ha Alexander!’ Dat laatste was bedoeld voor Helena’s tweejarige zoon Alexander, die op Sanne afrende en haar begroette met een knuffel. Sanne keek enigszins bevreemd naar Helena, die op de camping was om haar yogales te geven.

‘Geen oppas’, zei haar vriendin verontschuldigend. ‘Althans, ik had wel oppas, maar die zei af. En ik hoopte dat...’

‘Dat vindt Nonna geen probleem’, zei Sanne meteen. ‘Ga jij je les maar geven, ik regel het wel.’

‘Je bent een engel.’ Helena lachte breed en maakte zich snel uit de voeten, op weg naar de houten patio die was overgroeid met druivenranken, de plek waar ze bij mooi weer – en dat was eigenlijk het hele seizoen – haar yogalessen gaf. Drie keer per week was er een groepsles en daarnaast konden campinggasten individuele sessies boeken. Vandaag hadden twee zussen, beiden jonge moeders die met hun gezin op Ciao Bella verbleven, zichzelf getraceerd op zo’n ultiem moment van ontspanning. Later die middag stond er nog een sessie met een van de inmiddels vaste gasten op Helena’s programma.

Sanne belde de oppas en binnen een paar minuten stond Nonna bij de receptie om Alexander op te halen. Hij legde zijn handje in de hare en liep braaf met haar mee. Sanne aaide haar eigen kinderen nog even over hun bol

voor het viertal naar de speeltuin vertrok. Glimlachend keek ze hen na. Daarna parkeerde weer een auto met een Nederlands kenteken, een overvolle achterbak en een dakkoffer voor de receptie en was het tijd om aan de slag te gaan. Terwijl ze met een schuin oog naar de mailbox keek en concludeerde dat die alweer net zo vol zat als een uur geleden, kreeg ze meer en meer zin in het einde van de middag.

‘Ga nou maar, ik regel het hier wel’, zei Laura met een glimlach toen haar bazin telkens weer iets bedacht dat ze ook zeker niet mocht vergeten. ‘Er komen nog drie gasten, Ferro is een halfuurtje later en de groothandel komt zo meteen nog langs met het vergeten deel van de bestelling voor het winkeltje. Verder nog iets?’

‘Sorry’, zei Sanne lachend bij die efficiënte opsomming. ‘Soms vergeet ik dat jij de boel hier met gemak draaiende houdt.’

‘Komt allemaal goed’, zei Laura. ‘Ga maar vlug naar huis, ik zie je straks bij de pizza’s. En doe de groetjes aan mijn oma.’

Sanne beloofde het en verliet vlug de receptie. Het was al vijf uur geweest en Nonna wilde vast ook wel naar huis. Normaal gesproken zou Sanne hebben gevraagd of ze de kinderen naar de receptie kon brengen, zeker nu er nog best wat werk lag dat gedaan moest worden. Maar ze had Hugo beloofd naar huis te komen om samen een wijntje te drinken. Ook al kon ze het moment van ontspanning goed gebruiken, het zat haar niet lekker dat ze haar werk voor

vandaag niet af had. Vanavond, als de kinderen sliepen, zou ze nog even achter de computer kruipen om achterstallige mails weg te werken.

Sanne liep naar de olijfboomgaard aan de rand van de camping. Van daaruit nam ze het grindpad dat via de cipressenhaag leidde naar de kleine, vrijstaande beheerderswoning die bij Ciao Bella hoorde. Het huis lag te midden van een bloementuin waar nu zo'n beetje alles in bloei stond en Sanne genoot zoals zo vaak van de aanblik van de rode pioenrozen en de bougainville. Het huis – aan de buitenkant terra gestuukt – stak er zacht bij af.

De eerste keer dat ze op Ciao Bella kwamen, had de woning er vervallen en troosteloos bij gestaan. Maar toch had Sanne zich er meteen thuis gevoeld. Op een of andere manier had ze door de met mos begroeide stenen heen kunnen kijken en had ze de plek voor zich gezien die het huis vandaag de dag was. Toen ze via de, toen nog dorre, tuin om de woning heen was gelopen en het uitzicht aan de voorkant had gezien, was ze helemaal verkocht geweest. Het uitzicht over het meer dat vanaf de patio van het huis te zien was, was nergens mee te vergelijken.

Nu liep Sanne niet naar de voorkant van het huis, maar naar de achterdeur. Ze kwam terecht in een oase van koelte. De airco in de woonkamer zoemde zacht, Noah lag in zijn box zoet te slapen, Alexander zat aan tafel te tekenen.

'Mama!' riep Zoë, die op de grond zat te spelen met haar uitgebreide collectie barbies. Nonna was in de keuken bezig en kwam onmiddellijk tevoorschijn toen ze Zoë hoorde praten. Ze glimlachte naar Sanne.

‘Hoe ging het vandaag?’ vroeg Sanne terwijl ze Zoë knuffelde en een kus op haar donkere krullen drukte. ‘Hopelijk vond je het niet erg om ook even op Alexander te letten.’

‘Geen probleem’, zei Nonna. ‘Ze waren weer net zo lief als altijd.’

Sanne glimlachte. In het begin had ze weleens gedacht dat Nonna haar vooral een goed gevoel wilde bezorgen door altijd de loftrumpet over haar kinderen – toen nog alleen Zoë – te steken, maar inmiddels wist ze dat Nonna gewoon een groot hart had en dat Zoë en Noah daarin een speciale plek hadden gekregen. Met haar één meter zestig lengte, haar volle gezicht, lange grijze haren – die ze altijd in een knot droeg – en haar brede armen waarin ze de kinderen het liefst knuffelde tot ze hen smoorde, straalde ze in alles ‘Italiaanse oma’ uit. Haar vriendelijke, donkere ogen deden daar nog een schepje bovenop. Omdat Nonna in loondienst was bij de camping wist Sanne dat ze vijfenzeventig jaar was, maar als ze had moeten gokken, had ze haar geen dag ouder dan zestig geschat. In al haar bewegingen zat zoveel levendigheid, dat ze vele malen jonger leek dan ze was.

‘Ik ga ervandoor’, zei Nonna, terwijl ze haar handen afdroogde aan een theedoek. ‘Noah heeft een halfuur geleden zijn flesje gehad en Zoë en Alexander hebben om halfvier fruit gegeten. Voor jullie staat er pasta vongole in de koelkast, die je eventueel ook morgen nog kan eten.’

‘Je bent een schat’, zei Sanne. Ze hadden Nonna nooit gevraagd om te koken, maar toch deed ze dat elke dag.

Sanne hoopte inmiddels dat ze het ook altijd zou blijven doen, want met haar eigen kookkunsten kwam ze bij lange na niet in de buurt van wat Nonna voor elkaar kreeg. En lekker eten werkte nu eenmaal verslavend.

‘Tot maandag’, zei Nonna en nadat ze Zoë en Alexander had geknuffeld en voorzichtig met haar vinger over het wangetje van de slapende Noah had gestreken, zwaaide ze naar Sanne voor ze het huis verliet. Sanne liep naar de keuken en haalde wijn en glazen voor zichzelf en twee bekers limonade voor Zoë en Alexander. Daarna liep ze naar buiten en zette alles op de lage salontafel van de loungeset.

‘Waar is papa?’ vroeg Zoë, die haar barbies had meegenomen en nu op de bank verder speelde. Alexander had inmiddels een barbiepaard gepakt en liet het over de vlonder galopperen. Sanne keek op haar horloge. Het was al kwart over vijf geweest en ze pakte haar telefoon.

‘Ik kom eraan’, zei Hugo enigszins hijgend toen hij opnam. ‘Alleen hebben ze bij een van de safaritenten problemen met het slot op de rits. Dat moet ik nog even oplossen.’

‘Doe maar rustig aan’, antwoordde Sanne. ‘Ik zie je zo wel.’

Sanne legde haar telefoon weg, schonk toch maar vast de wijn in haar glas en draaide haar gezicht naar de late middagzon, waarvan de stralen door het dak van druivenranken piepten. Dit, het prieel aan de rand van de tuin, was een van haar favoriete plekken om tot rust te komen. Geluiden van de camping en van de weg waaraan die lag,

drongen niet zo ver door. Het enige geluid kwam van de wind die de druiventakken beroerde en de vogels die er vaak hun heil zochten. De druivenstruik was vele tientallen jaren oud en de aannemer had hem op verzoek van Hugo en Sanne weten te behouden toen het oude, vervallen prieel werd gesloopt en het nieuwe werd gebouwd. Dat was wonderwel goed gelukt. Uit de wind en ook uit de brandende zon, was het nu een plek waar je op elk moment van de dag heerlijk kon zitten. Zelfs in de winter waren er dagen waarop je zonder vest kon plaatsnemen op de loungebank.

Sanne hield de babyfoon even aan haar oor, maar binnen was het nog altijd stil. Zoë was met Alexander verdiept in haar spel en Sanne nam genietend de eerste slok van de koele rosé. Ze strekte haar benen zo, dat die ook het zonlicht opvingen, al had ze over een bruine teint niet te klagen. Dat was één onderdeel van de lange lijst met voordelen die ze kon opnoemen aan haar leven in Italië. Mooi weer was simpelweg een gegeven gedurende een aanzienlijk deel van het jaar, ook in een regio die bekendstond om zijn plotselinge onweersbuien. Twee dagen geleden was er nog zo'n bui overgetrokken, die gedurende een uur in de lucht het grote geweld had laten zien dat de natuur in huis had. De volgende dag was de lucht volledig opgeklaard, als een echtpaar dat na een daverende ruzie een nieuwe balans had gevonden.

Terwijl ze nog een slokje van haar wijn nam, dacht Sanne na over dat soort daverende ruzies. Ze prees zichzelf gelukkig dat Hugo en zij die niet hadden. Sanne kon

geen andere man bedenken met wie ze zo'n groot project in het buitenland had willen – en durven – aangaan. Natuurlijk was hun relatie gedurende de renovatie van de camping heus op de proef gesteld – met geldzorgen, zware fysieke arbeid, tegenslagen en werkdagen van veertien uur werd eigenlijk niemand een betere versie van zichzelf – maar ze waren er gelukkig altijd in geslaagd om hun eigen frustraties op te lossen en niet op elkaar bot te vieren. Nog steeds vormden ze een goed team en Sanne was ervan overtuigd dat hun duidelijke rolverdeling daaraan bijdroeg. Allebei deden ze waar ze goed in waren. Soms bedacht Sanne hoe wonderlijk het eigenlijk was dat een voormalig wijkverpleegkundige – zij – en een voormalig aardrijkskundedocent – hij – over een arsenaal aan onvermoede vaardigheden bleken te beschikken die ze nooit zouden hebben aangeboord als ze gewoon in Nederland waren gebleven. Als ze elke dag naar hun werk waren blijven gaan, als ze waren blijven goochelen met de verdeling van de zorg voor hun dochter en als ze het pad hadden gevolgd dat voor hen lag uitgestippeld. Het pad van de twee gescheiden wegen waarin ze hun levens leefden en die elkaar kruisten op praktische knooppunten als: wie kookt er vanavond, wie haalt Zoë uit de opvang en hoe doen we het met de boodschappen? Het was geen slecht leven geweest, ze hadden er honderd mee kunnen worden. Maar allebei hadden ze in groeiende mate het gevoel gehad dat er meer uit het leven te halen viel dan de zichzelf herhalende cirkel van werk, huishouden en de zorg voor hun kind. Meer dan avonden waarop ze eindelijk

samen op de bank zaten en alle taken van die dagen waren afgevinkt waarna ze een film opzetten en Sanne al na vijf minuten in slaap viel. Meer dan de paar weken per jaar die ze vrij te besteden hadden en waarin ze plaatsen bezochten die hun beiden zoveel nieuwe energie opleverden, zoals Italiaanse dorpjes met zandsteenkleurige muren, zon en heerlijk eten waar ze weken na de vakantie allebei nog zuchtend van genot aan terugdachten. Maar de nieuwe energie verdween dan geleidelijk weer, net als het genot. Tot Hugo op een gure avond in november – Zoë was bijna één – een keer had gezegd: waarom gaan we eigenlijk niet in de zon wonen?

Ja, had Sanne in eerste instantie gedacht, waarom eigenlijk niet? Al snel waren er talloze bezwaren en vragen in haar hoofd opgekomen, zoveel dat ze zich erdoor had laten overrompelen. Natuurlijk viel er genoeg af te dingen op hun haastige leven in Nederland, waar ze maar weinig toekwamen aan genieten. Maar ze was realistisch genoeg om te beseffen dat emigratie niet per se voor meer ontspanning zou zorgen. Hoe vaak hadden Hugo en zij zich niet zitten verbazen, of verkneukelen, over de complete onnozelheid van stellen die voor een televisieprogramma werden gevolgd tijdens het opstarten van een avontuur in het buitenland? Het overgrote deel had de naïeve gedachte dat zon automatisch ontspanning betekende, en genieten, en was op voorhand vrijwel blind voor het harde werken dat het opbouwen van een nieuw bestaan met zich meebracht. Eenmaal geëmigreerd draaide je je beslissing ook weer niet zo makkelijk terug. En dan zouden ze in de

stressvolle situatie belanden van een onderneming – een camping, een bed and breakfast – die hen beiden meer dan fulltime zou opslokken, zonder dat ze voor Zoë een beroep konden doen op hun vangnet van familie of van de kinderopvang. Wat moesten ze dan? Wat als iets wat begon als een droom, uiteindelijk in een nachtmerrie zou veranderen?

Dan zouden ze teruggaan, had Hugo simpelweg gezegd, toen ze het er maanden later weer over hadden en Sanne haar bezwaren op tafel had gelegd. Hijzelf was in de tussentijd alleen maar enthousiaster geworden en had ook al eens op internet gezocht naar mogelijkheden om in Spanje of Italië een camping over te nemen. Natuurlijk zou het een grote omwenteling betekenen in hun leven en natuurlijk was er een kans dat het allemaal niet zo zou uitpakken als ze hoopten, maar dan zouden ze de boel verkopen, hun verlies nemen en terugrijden naar Nederland.

‘Ik zou liever spijt hebben van iets wat ik heb gedaan dan van iets wat ik niet heb gedaan’, had Hugo haar voorgesproken.

Het had nog een paar maanden geduurd voor Sanne erin slaagde haar grote arsenaal aan bezwaren in proportie te zien en voor ze zichzelf toestond om haar aanvallende gedachte – waarom niet? – en het enthousiasme dat ze toen wel degelijk had gevoeld, de overhand te laten nemen. Hugo had gelijk. Spijt was een risico, mislukking ook. Maar in de zorg en in het onderwijs waren altijd banen te vinden en als ze zouden terugkeren, zouden ze geen moeite hebben om weer aan werk te komen. En wat,

zo durfde ze steeds vaker te denken, als het allemaal wél zou lukken? Als ze met Zoë een leven in de zon zouden opbouwen, als ze een van die enigszins verwaarloosde campings die Hugo haar steeds vaker doorstuurde, zouden omturnen tot een fijne plek waar mensen graag naartoe kwamen om te genieten van het weer en alle heerlijkheden die het leven in Zuid-Europa te bieden had?

Onbewust kwamen er bij elk van die campings al talloze, vaak verrassend gedetailleerde, ideeën in haar hoofd op. Het leeggepompte zwembad waarvan de randen nu groen waren uitgeslagen en de tegels verweerd en gebroken? In gedachten zag ze al een bruisende plek met mooie zandstenen tegels, nieuwe turquoise zwembadwanden, groene beplanting en een mooi piratenschip als speeltoestel en glijbaan. En met voldoende ligstoelen in een rustiger gedeelte, zodat ook mensen zonder kleine kinderen zich welkom zouden voelen op de camping. Huisjes met een verwaarloosde inrichting zag ze in gedachten al transformeren tot knusse plekken met een inrichting vol natuurlijke materialen, aardetinten en precies die Italiaanse sfeer waarvoor mensen naar het land kwamen. Ze had er lol in gehad hun eigen huis in te richten, maar verder had ze nooit van zichzelf geweten dat ze zoveel aardigheid had in interieurdesign. Voor ze het wist, was ze begonnen Pinterestborden aan te maken en achteraf gezien wist ze ook wel dat ze toen de beslissing voor zichzelf al had genomen dat ze een avontuur in het buitenland wilde aangaan.

Van haar eigen werk en hun haastige leven kreeg ze

allang geen energie meer, van dromen over een toekomst in Italië wel. Want dat was grappig: waar Hugo altijd zowel Spanje als Italië als interessante opties had gezien, was voor Sanne eigenlijk alleen Italië dat geweest. Dat was het land waar ze ongeveer alle zomers in haar jeugd had doorgebracht en waar ze zich, zodra ze voet op de bodem zette, altijd goed voelde. Ze wist niet precies waarom, het moest de combinatie van de zon, de sfeer, het eten en de mensen zijn. Die combinatie maakte dat ze zich vrijer, levendiger en energiekeker voelde zodra ze in het land was.

Bijna een jaar nadat Hugo die eerste, vrijblijvende en onschuldige vraag had gesteld, had ze op een avond dat de herfst weer zijn gure intrede had gedaan en de regen tegen de ruiten striemde, tegen Hugo gezegd dat ze een camping in Toscane had gezien die halverwege de zomer gesloten was wegens een faillissement en die nu te koop werd aangeboden. Hugo, zich bewust van de verandering die langzaam in zijn vrouw had plaatsgevonden maar niet van de concrete vlucht die haar ideeën de laatste tijd hadden genomen, had blij verrast gereageerd. De rest van de avond hadden ze op de website van de verkopende partij tot in detail de foto's zitten analyseren en had Sanne in gedachten de ideeën van haar Pinterestborden toegepast op het verwaarloosde receptiegebouw, de vervallen huisjes en de afgebladderde sanitairgebouwen die in haar ogen meer konden en moesten zijn dan uitsluitend een praktische aangelegenheid.

De dag erna hadden ze tickets naar Florence geboekt. De week erop was het herfstvakantie en hadden ze Zoë

een paar nachten bij Hugo's ouders ondergebracht om in Toscane niet alleen die eerste camping maar nog een andere camping én een oude boerderij te bezoeken, die tot bed and breakfast kon worden verbouwd.

De trip was geen succes geworden. Eenmaal ter plaatse bleek de vraagprijs voor beide campings veel te hoog, afgezet tegen de verbouwingskosten die gemaakt moesten worden om te voldoen aan wat nog maar de basis was van wat Sanne voor ogen had. En dan had ze al afscheid genomen van minstens de helft van haar plannen. Ook Hugo had er geen heil in gezien om zelfs maar te gaan onderhandelen over de prijs, aangezien er zoveel vanaf moest dat het bod dat ze zouden kunnen doen, net zo goed als respectloos kon worden beschouwd. De boerderij bleek een ruïne te zijn en lag ook nog eens zo afgelegen dat Sanne er niet wilde wonen. Een illusie armer, maar zeker niet zonder hoop, waren ze teruggekeerd naar Nederland. Twee weken later had Hugo op de krakkemikkige website van een lokale zakelijke makelaar de camping in Peschiera del Garda gezien. Deze keer hadden ze Zoë meegenomen en in de kerstvakantie waren ze via be-sneeuwd Zwitserland naar het Gardameer gereden. Wijs geworden door hun vorige ervaring had Sanne eigenlijk niet durven hopen dat ze deze keer wel een camping zouden aantreffen waar ze meteen gelukkig van zouden worden, en dat was ook niet gebeurd. Ciao Bella had er koud en troosteloos bij gelegen en ondanks het enthousiasme van de makelaar – die ze met haar zware Italiaanse accent in het Engels amper konden verstaan, maar die desondanks toch had

weten over te brengen dat ze overal mogelijkheden zag – hadden Sanne en Hugo elkaar die avond in een restaurant in Sirmione aangekeken met allebei een blik van vertwijfeling in hun ogen. Waarbij die twijfel bij Sanne misschien nog wel het meest voortkwam uit haar eigen tegenstrijdige gevoelens. Want ondanks de staat van de camping en ondanks de lange lijst met bezwaren die ze zonder al te diep na te denken al kon samenstellen, was er ergens in haar een sprankje ontstaan. Een sprankje dat zich niet zo makkelijk liet duiden en al helemaal niet beredeneren. Als ze voor Ciao Bella gingen, betekende dat een gigantische hoeveelheid werk om de boel op te knappen en precies zo te maken zoals zij het voor ogen hadden. Ze zouden veel tijd en veel geld nodig hebben, en het was maar zeer de vraag of het allemaal zou lukken. Het terrein was zo vervallen sinds de camping een jaar eerder na een faillissement – honderd procent te wijten aan slecht management van de eigenaren, had de makelaar wel vier keer benadrukt – zijn deuren had gesloten, dat het vrijwel onmogelijk was om erdoorheen te kijken en de potentie te zien. Eigenlijk, zo had Hugo gezegd toen ze zich tegoed hadden gedaan aan een eenvoudige maar zo lekkere pasta tartufo, kochten ze niet meer dan een locatie en wat sloophout. De rest moest allemaal uit henzelf komen. Ciao Bella was er welbeschouwd nog slechter aan toe dan de camping in Toscane waar ze om die reden van af hadden gezien.

‘Ik kan wel honderd tegenargumenten bedenken’, had Sanne gezegd. ‘Misschien nog wel meer.’

Hugo ook, en terwijl hij begon met er alvast een aantal

op te noemen, waren Sannes gedachten teruggeleden naar die middag. Hoe ze waren uitgestapt op wat nu de parkeerplaats was en haar oog meteen was gevallen op die prachtige oude eikenboom. Hoe de wind met de takken daarvan had gespeeld en het licht telkens op een andere manier was gebroken. Hoe de makelaar hen had meegenomen naar de camping en de beheerderswoning en aan één stuk door mogelijkheden had opgenoemd, waar Sanne eigenlijk niet zo goed naar had geluisterd. Want in haar hoofd was ze door haar eigen gedachten meegesleept naar de toekomst. Vrijwel automatisch waren de beelden in haar hoofd opgekomen. De receptie, een gebouwtje waarvan de ramen waren gesneuveld, kon de bloeiende ontvangstruimte worden waar gasten na hun lange reis werden begroet met een grote glimlach en de beste service. Het gras, dat op dat moment dood was, kon nieuw leven worden ingeblazen om te dienen als ondergrond voor caravans en tenten. Met de juiste berekening kon het het hele jaar door groen zijn. En als ze hun best deden, waren de hagen, die er verschoten bij stonden, prima te redden als natuurlijke afscheiding tussen de campingplekken. Het zwembad was leeg en de randen waren groen uitgeslagen en gebroken, maar er zouden vast wel bedrijven te vinden zijn die het bad helemaal konden opknappen. In gedachten had Sanne al voor zich gezien hoe de gebroken tegels rondom het zwembad werden vervangen door dat mooie zandsteen dat ze had gezien, en hoe de ligstoelen die ze laatst op internet had gevonden hier uitnodigend op de gasten zouden wachten.